

Caligula

lehden toimitus:

Aino Tuhkanen,
Sohvi Lehmuskoski,
Dea Hotanen,
Miio Kokko,
Daniel Montero,
Uma Niinisalo,
Charlotte Tuohimaa

kuvitus, ulkoasu ja taitto:

Sohvi Lehmuskoski

kannessa käytetty valokuva:

Aino Tuhkanen

kuva pikkur- sukkimuksesta:

Dea Hotanen

Palladion ry

Turun yliopiston
klassillisten kielten,
klassillisen arkeologian
ja antiikin kulttuurin
opiskelijoiden ainejärjestö

Caligula

3 // PÄÄTOIMITTAJIEN
TERVEISET

4 // RUOKANURKKA

6 // ROOMAN JOHDANTOKURSSI

8 // ATEENAN JOHDANTOKURSSI

10 // KREIKAN KISSOJEN TOP 5

12 // ENGINEER MEETS CLASSICS

15 // STATIUKSEN SATURNALIA

16 // MITÄ YHTEISTÄ ON

KREIKALLA JA

TOIMINTATERAPIALLA?

19 // PALLADIONIN

PUUHANURKKAUS

22 // GOSSIPCLASSIC.NET

24 // OPISKELIJARAVINTOLAT

26 // KYSY TOIMITUKSELTA!

27 // CALIGULAN VITSIPALSTA

Kiitos
kaikille lehden
tekemiseen
osallistuneille!

päätoimittajien terveiset

TÄLLÄ tuas, niinku savolainen sanos...
Edellisestä numerosta ei tullut yhtäkään valitusta, joten päätimme tehdä toisen! Olemme kaivelleet hieman lehden arkistoja ja saaneet vanhojen numeroiden sisällöstä valtavasti uutta inspiraatiota Caligulan tekemiseen. Ilmeisesti viimeiset kymmenen vuotta Caligula on ilmestynyt vain keväisin, mutta joskus muinoin lehteä on painettu jopa neljä numeroa vuodessa. Tuollainen julkaisutahti kuulostaa ehkä hieman kunnianhimoiselta, eikä meillä ole ainakaan toistaiseksi sellaisia himoja. Olimme kuitenkin edellisen Caligulan julkaistuumme niin innoissamme, ettemme malttaneet odottaa ensi kevääseen, vaan tahtaa töpsäyttimme heti seuraavan.

Oppiaineen ensimmäinen syyslukukausi ilman fukseja alkaa olla taputeltu, ja opiskelijaelämän suhteen syksy on tuntunut lähinnä jatkopalalta edelliseen lukuvuoteen – niin selkeästi fuksien saapuminen ja tuutorien järjestämät ryhmäytymistapahtumat rytmittävät opiskelijan lukuvuotta. Koska tänä vuonna ei järjestetty myöskään perinteistä tutustumisiltaa, on Palladion nyt päättänyt tuoda opiskelijansa ja oppiaineen henkilökunnan yhteen pikkujoulujen merkeissä. Toivottavasti tästä saadaan uusi perinne myös niille vuosille, kun uusia opiskelijoita otetaan vastaan!

Tässä numerossa: Caligulan ruokanurkka tekee odotetun paluun. Instituuttien toiminnasta kiinnostuneet saavat nyt lukea kurssikokemuksia kaksin kappalein. Edellisistä numeroista tutut GossipClassic ja Palladionin puuhanurkkaus ilahduttavat lukijoita tälläkin kertaa. Lisäksi tämä numero on sekä huikaisevan monitieteellinen että päätähuimaavan kansainvälinen; kaksi palladiinia muilta aloilta kertovat suhteestaan antiikintutkimukseen.

Aivan ensimmäisen Caligulan pääkirjoituksessa vuodelta 1986 silloinen päätoimittaja Ero Salomaa kirjoittaa, että lehden *"tarkoituksena ei siis ole olla mikään kuiva, akateemisuuteen pyrkivä, aneeminen lehti kuin Palladion, edeltäjämme (muun kaupungin lehdistä puhumattakaan)".* Tätä ajatusta ja perinnettä kunnioittaen aiomme jatkaa lehden toimittamista keväälläkin. Tarttukaas tomerasti kynän varteen ja päästäkää sananne valloilleen myös tulevilla numeroilla.

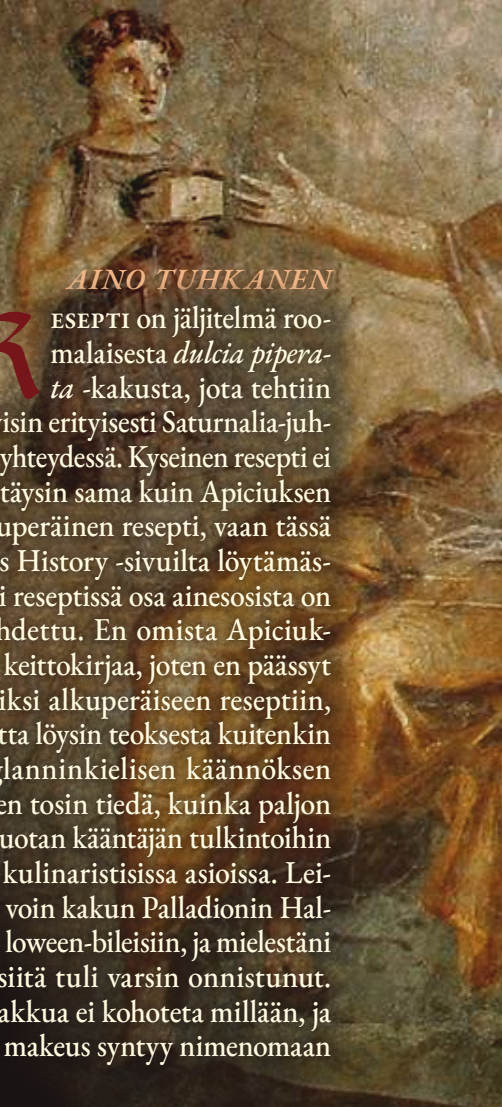
Edeltäjäämme Salomaata jälleen lainaten: *"Siinä se nyt on: käsiässäsi! Lue ja nauti! (V)Ihastu!"*

ruokanurkka: *dulcia piperata*

4 dl vehnäjauboja
2 dl mantelirouhetta
3 tl rouhattua mustapippuria
1 tl jauhettua rosmariinia
3 kananmunaa
¾ dl makeaa valkoviiniä
(tai rypälemebua)
3 rkl hunajaa (makeuta
halutessasi enemmän)
¾ dl maitoa

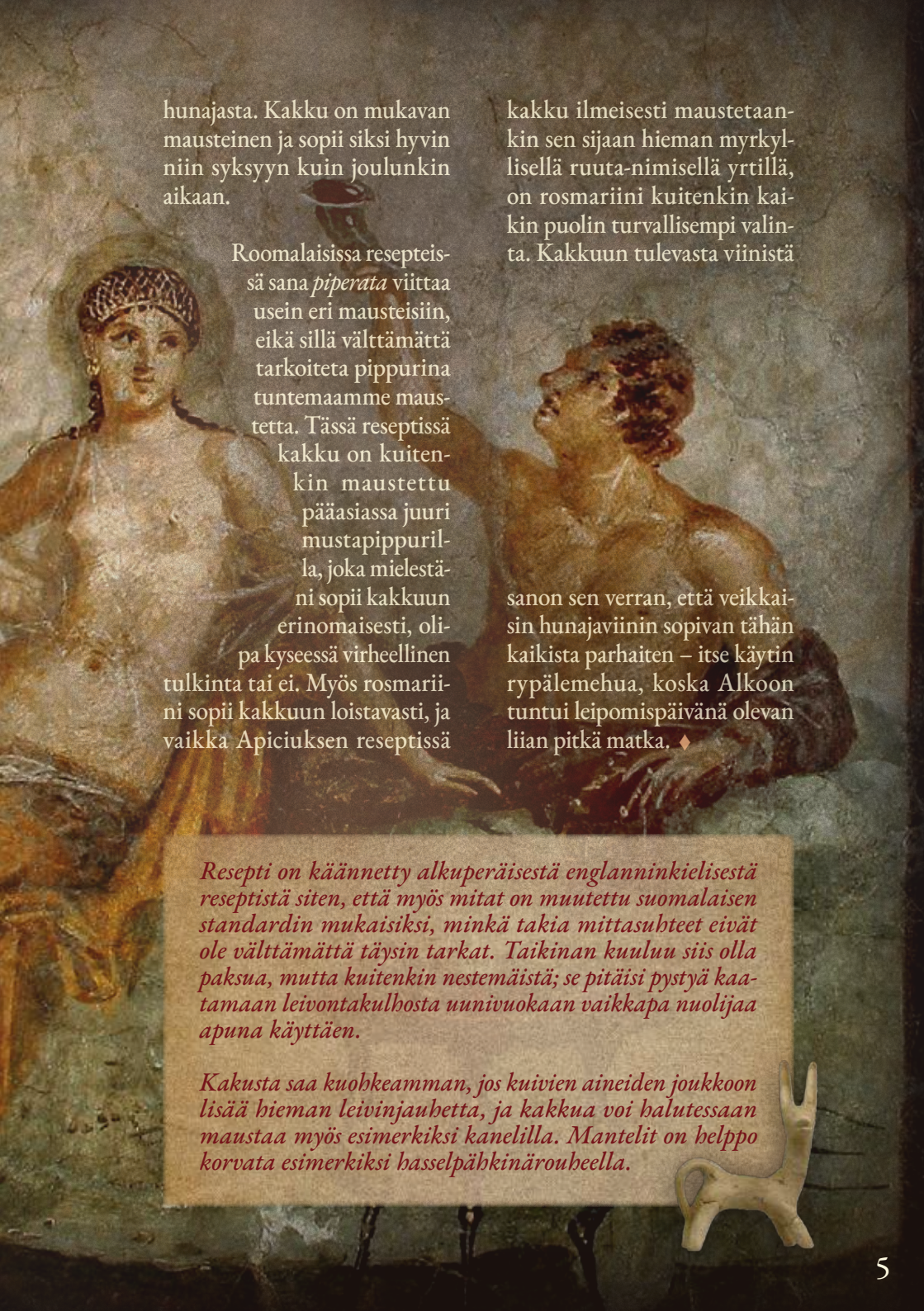
1. Laita uuni lämpenemään 175°C.
2. Sekoita kulhossa kuivat aineet.
3. Vatkaa toisessa kulhossa munien rakenne rikki ja lisää loput nesteistä. Sekoita hyvin.
4. Sekoita nesteet kuiviin aineisiin pienissä erissä esimerkiksi puisella lastalla. Tarvittaessa voit lisätä joko maitoa tai jauhoja, jos taikina on liian löysää tai paksua.
5. Kaada hyvin sekoitettu taikina voideltuun ja korppujauhotettuun kakkukuokaan. Voit käyttää joko irtopohja- tai kuivakakkukuokaa.
6. Paista kakkua uunin keskitasolla noin 35 minuuttia, tai kunnes taikina ei enää tartu kokeiltaessa tikkuun.

AINO TUHKANEN

KESEPTI ON jäljitelmä roomalaisesta *dulcia piperata* -kakusta, jota tehtiin talvisin erityisesti Saturnalia-juhlan yhteydessä. Kyseinen resepti ei ole täysin sama kuin Apiciuksen alkuperäinen resepti, vaan tässä Eats History -sivuilta löytämässäni reseptissä osa ainesosista on vaihdettu. En omista Apiciuksen keittokirjaa, joten en päässyt käsiksi alkuperäiseen reseptiin, mutta löysin teoksesta kuitenkin englanninkielisen käännöksen – en tosin tiedä, kuinka paljon luotan kääntäjän tulkintoihin kulinaristisissa asioissa. Leivoin kakun Palladionin Halloween-bileisiin, ja mielestäni siitä tuli varsin onnistunut. Kakkua ei kohoteta millään, ja sen makeus syntyy nimenomaan

Taustakuva: Scène de banquet, fresko, Herculaneum.
Lähde: Picryl.com. Julkaistu Public Domain -lisenssillä.

hunajasta. Kakku on mukavan mausteinen ja sopii siksi hyvin niin syksyyn kuin joulunkin aikaan.

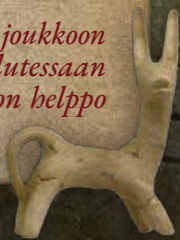
Roomalaisissa resepteissä sana *piperata* viittaa usein eri mausteisiin, eikä sillä välttämättä tarkoiteta pippurina tuntemamme maustetta. Tässä reseptissä kakku on kuitenkin maustettu pääasiassa juuri mustapippurilla, joka mielestäni sopii kakkuun erinomaisesti, oli pa kyseessä virheellinen tulkinta tai ei. Myös rosmariini sopii kakkuun loistavasti, ja vaikka Apiciuksen reseptissä

kakku ilmeisesti maustetaan sen sijaan hieman myrkyllisellä ruuta-nimisellä yrtillä, on rosmariini kuitenkin kai-kin puolin turvallisempi valinta. Kakkuun tulevasta viinistä

sanon sen verran, että veikkaisin hunajaviinin sopivan tähän kaikista parhaiten – itse käytin rypälemehua, koska Alkoon tuntui leipomispäivänä olevan liian pitkä matka. ♦

Resepti on käännetty alkuperäisestä englanninkielisestä reseptistä siten, että myös mitat on muutettu suomalaisen standardin mukaisiksi, minkä takia mittasuhteet eivät ole välttämättä täysin tarkat. Taikinan kuuluu siis olla paksua, mutta kuitenkin nestemäistä; se pitäisi pystyä kaatamaan leivontakulhosta uunivuokaan vaikkapa nuolijaa apuna käyttäen.

Kakusta saa kuohkeamman, jos kuivien aineiden joukkoon lisää hieman leivinjauhetta, ja kakkua voi halutessaan maustaa myös esimerkiksi kanelilla. Mantelit on helppo korvata esimerkiksi hasselpähkinäroubeella.

teksti ja valokuvat: MIIO KOKKO

Rooman johdantokurssi

USALLISTUIN antiikin Rooman johdantokurssille Suomen Rooman instituutissa 1.10.–29.10. Sain asua unohtumattoman kuukauden Villa Lantesa Gianicolo-kukkulalla kuuden muun opiskelijan kanssa ja herätä joka aamu upeaan näkymään Rooman yllä. Olin matkasta jo etukäteen hyvin innoissani, mutta kurssi ylitti kaikki odotukseni ja sai minut jo suunnittelemaan paluuta Roomaan.

Kurssiohjelma oli hyvin tiivis ja useimpina päivinä askelmäärä huijeli jossain 15 ja 20 tuhannen välillä. Pienestä väsymyksestä ja jalkojen ajoittaisesta kolotuksesta huolimatta kaikki luennot, kävelykierrokset ja museot olivat todellakin sen arvoisia! Erityisesti mieleen jäivät etruskien hautakummut Cerveterissä, näkymä Forum Romanumille Palatiumilta, lukemattomat piirtokirjoitukset ympäri Roomaa, kummallinen vr-show

Circus Maximuksella, savumozzarella ja temppelit Paestumissa, Napolin arkeologinen museo, joka oli kiinni (jonkin typerän viranomais-tilaisuuden vuoksi), Pompeji, jonka vaikuttavuutta on vaikea kuvailla, ja useat mielenkiintoiset luennot. Ennen kaikkea unohtumattoman

arkkitehteihin tai ehkä jopa norjalaisiin karaoken merkeissä, lista on oikeastaan loputon. Vaikka kurssin

kurssista teki kaikki kurssilaiset ja meidän kanssamme aikaa viettäneet muut Villa Lanten asukkaat ja henkilökunta. Oli upeaa huomata, kuinka mahtavia ja erilaisia ihmisiä kiinnostus antiikkiin on tuonut yhteen.

Kirjoitushetkellä olen ollut Suomessa hie-
man yli vuorokauden ja uskallan väittää, että mennyt kuukausi on varmasti yksi elämäni inspiroivimmista! Samassa talossa voit törmätä opiskelijoihin, tutkijoihin, taiteilijoihin ja joskus myös esimerkiksi

ohjelma oli intensiivinen, jäi aikaa silti riittävässä määrin keskusteluille, yhteisille ruuanlaittohetkille, ulos lähtemiselle ja monelle muulle asialle (voi kuitenkin olla, että kurssin jälkeen väsyttää hieman). Voisi myös luulla, että kun on kuukauden syönyt pastaa ja satunnaisesti pizzaa, niitä ei tekisi enää mieli, mutta jään

kaipaamaan suuresti ruokaa sekä pieniä kahveja Roomassa.

Toivottavasti tästä lyhyestä kertomuksesta käy siis ilmi, että suosittelেন ehdottomasti hakemaan instituutin kursseille! ♦

Lista asioista, joita en tiennyt ennen viikkojani Ateenassa

♥ Kuinka paljon pidän Tanagra-figuriineista, niiden lempeistä terrakottaisista kasvoista yksityiskohtineen. Kun näen sellaisen, tahdon ottaa käteeni ja ravistaa.

♥ Miten sokeripaloilta näyttävä kaupunki valkenee auringon noustessa. Miten kaikki muuttuu vaaleanpunaiseksi kuin hattara. Haluaisin nuolaita Hefaistoksen temppeliä kello 7.35 aamulla.

♥ Kylmän tsatsikin maku suussa, kun vihdoin saamme lounasta lähempänä neljää. Edellinen ateria on aamupala ennen auton kyytiä hyppäämistä, suurta seikkailua.

♥ Miltä tuntuu kävellä minolaispalatsien perusteissa, haahuilla tuhansia vuosia vanhojen rakennusten raunioilla.

♥ Että pyykin ei tarvitse vallata kaikkea elintilaa kuivuessaan. Miksei kukaan kertonut minulle kuivaushuoneista ennen tätä?

♥ Miksi maa on jossain polttavan punaista, jossain täysin valkoista, jossain vaaleanpunaista. Miten joku kivi on laadultaan pehmeää, kun kaatuessaan polvet menevät vahingossa verille joka tapauksessa.

♥ Kuinka tähtitaivas näyttää erilaiselta Koroneos-talon katolla. Kassiopeia ja muut tutut tähtikuviot ovat venyneitä, eri paikoissa kuin kotona.

♥ Että museoissa voi hyöriä tunnikausia pimeään tultua. Käyn Benaki-museossa useasti illalla, yöllä. Kävelen sokkeloisia käytäviä pitkin haukotellen, sama vartija tervehtii minua monta kertaa.

♥ Miltä triglyfien tippalistat tuntuvat sormenpäitä vasten. Karhealta, kylmältä.

♥ Kykladisten patsaiden hellyyttävyyys.

♥ Kuinka moni votiivifiguuri muistuttaa minua koirastani.

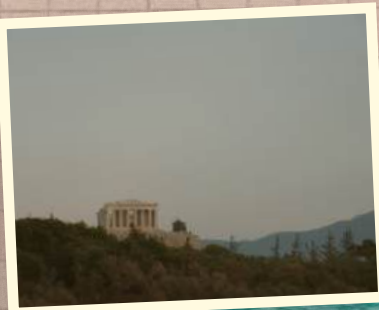

♥ Miltä sänky tuntuu, kun on ollut kuusitoista ja puoli tuntia jalkeilla, samana päivänä sekä auringonpaisteessa että syvässä syksyssä.

♥ Että Kreikka on täynnä hyönteisiä ja oliivipuita, muttei eläimiä. Paitsi puluja, tietysti, ne loikkaavat päätä pahkaa kohti kun yrittää vain kiiruhuttaa luennolle eikä itse asiassa olisi aikaa väistellä lentokyvottomia lintuja.

♥ Että en pidä laivalla tai lautalla matkustamisesta.

♥ Miten monta muovipillin roskaa laukun tai taskun pohjalle voi kertyä niin lyhyessä ajassa.

♥ Kuinka pehmeältä voivat näyttää veistosten vatsat, reidet, vaatteet; kehot joihin käsi tarttuu ja uppoaa. Mieleni tekee purra niitä.

♥ Miten monia erilaisia piirto-kirjoitusjälkiä on olemassa, miten jaksan tuijottaa niitä ikuisuuksia. Miten joku on voinut hakata kiveä niin pyöreästi tai niin pienesti.

♥ Sitä, miltä Maikki kuulostaa huhuillessaan naapuriparvekkeelta, miltä Sanni ja Jasper näyttävät juoniessaan jotain yhdessä. Sitä, että unohdan aina oman silmälasiliinani, mutta saan aina sellaisen lainaksi. Sitä, miten nopeasti ventovieraisiin voi kiintyä.

♥ Että Pan-veistoksen tunnistaa kasvoista aina. Aina.

♥ Että tahdon palata.

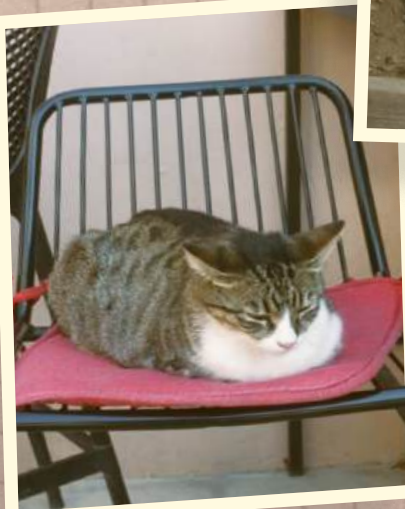
Kreikan kissojen top 5

(totaalivirallinen,
täysin objektiivinen
ja kyseenalaistamaton
listaus)

1. Itse Zeus (joka
todennäköisesti pahastuisi
alemmasta sijainnista listalla).
Kumartakaa nyt kaikki-!

2. Hän, Jonka Nimen Olen
Jo Unohtanut. Hän kylläsi
kirjakauppaan matkajia
niin, että melkein jäivät
kirjat ostamatta...

3. Hää o Vaa töis tääl.
Ei kuvattu: pino lähes
tyhjiä juomalaseja hänen
vieressään, kourallinen
naksuja maassa.

4. Linssilude (ette usko, mutta hänellä on kaksi eriväristä silmää).

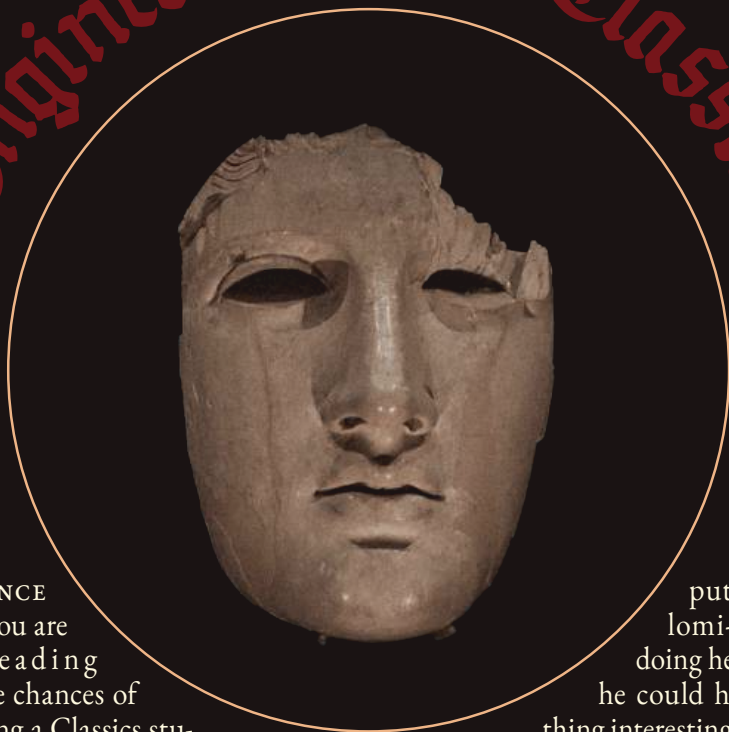

5. Hurjastelija.
Luoja yksin tietää,
minne hän oikein
on matkalla.

+ 1: Kreetalainen Juuso.
Hyvä poika.

Engineer Meets Classics

SINCE you are reading this, the chances of you being a Classics student are quite high. When I moved to Finland five years ago to get a Master's degree in Smart Systems and Robotics, I never quite imagined I would end up joining a student association of Latin and Ancient Greek students. I actually thought I'd have some luck connecting with Spanish and German students, since those are the other languages that I speak, but in hindsight, this has turned out to be for the better. It wouldn't surprise me if you immediately thought something along the lines of "*Dūc tē!* What is a com-

puter diplomati-idiotti doing here? As if he could have anything interesting to say!", and if you did, I completely agree with you—I probably don't!

As I started hanging out more and more with the group, I felt like I had walked into an inside joke that had been running for what felt like two thousand years. Admittedly, I still feel that way when the Cicero references start—they appear not to get old. Same for the many passionate 'fights' over things that seem like obscure, almost witchy knowledge to me. And there are still one or two people that I can't

quite tell if they are being serious when they speak—quite the poker face for someone who proudly admits not being good at counting. But somewhere between the debates, declensions, and Finnish expressions, I’ve found myself more entertained than confused.

I’ve been dragged—happily and willingly—to parties, sitsits and some of the more questionable rituals. From being asked to wear a toga (I didn’t), to someone reciting Latin and making sacrifices to the gods—thankfully, it was only fruit. Saying that I understand half of the things that are going on around me would be generous of me. Despite the confusion, and sometimes the drama, I keep showing up—partly out of curiosity, partly out of stubbornness.

As an outsider in many ways, and not without our ups and downs, I’ve somehow tricked this group of lovely people into befriending me. I’ve learned a whole lot about them, ancient civilisations, languages and, of course, about myself. My brief stint at academics and publishing papers definitely helped and gave me some understanding of your ambitions. That seems to be a common goal among the readers of *Caligula*. And, well, if it’s not obvious enough, the critical thinking, analytical tools, logical reasoning and all those great texts that you’ve worked on translating are of course a big part of my day-to-day in one way or another. But I guess it only counts if you’ve taken in

the meaning and weren’t just nerding out on words—one would think that after making sense of ancient texts and translating them into Finnish you’d like to ponder the meaning as well, but I digress.

Working as a software engineer requires skills similar to those you learn when pursuing philology and/or linguistics; just because it’s in digital form and not as ancient, don’t assume that I’ve not been tasked with finding the real meaning of some cryptic text with obscure symbols, a syntactical structure and style heavily influenced by the prevailing culture (diachronic analysis, anyone?) and then translating it into newer cryptic text with even weirder symbols and a structure and style heavily influenced by the current culture. And I’m not even talking about actual code yet. You wouldn’t believe the explanations that some people leave behind in their code as comments to “explain” what the code supposedly does. I am sure you could find some of those graffitied in ancient bathrooms. So far, when discussing this with the group, we’ve arrived at the conclusion that the biggest difference between our jobs is my paycheck.

Meeting people with different backgrounds and perspectives has always been important to me, I’ve had the privilege of living in five countries so far, and sometimes—through no fault of my own—I’ve managed to do just that. Meeting this group, self-identified

as my muses and “the girlies”, has had a deep impact on how I see life and has helped identify many sides I hadn’t considered. I’ve gained a different appreciation for the arts, for history and culture, and I’ve learned to recognise the many immaterial things I still have to work on, both interpersonal and intrapersonal. Don’t worry, it’s not as one-sided as it seems. I’m sure they’ve gotten a lot of drinks for their efforts, and they’ve already somehow managed to get me excited about building software for the group.

One of the pleasures I’ve rediscovered through the girlies is the joy of absolutely useless knowledge—and I say that with the highest admiration. Listening in on conversations about the misadventures some historical character was involved in, or some quirky thing about Ancient Greek won’t help me ship code any faster, and trust me, I am positive that I will not be getting any work tasks that require me to write a footnote referencing some old article written by some German scholar a few hundred years ago, about an even more ancient text. I doubt some of the things they discuss are even relevant to their exams or essays. In any case, being an active listener reminded me that not all knowledge requires a business model, or even has to be common sense or common knowledge—which is what I typically aim for. It feels

***“ONE OF THE
PLEASURES I’VE
REDISCOVERED
IS THE JOY OF
ABSOLUTELY USELESS
KNOWLEDGE—
AND I SAY THAT
WITH THE HIGHEST
ADMIRATION.”***

quite liberating to surround yourself with people who, sometimes, study things out of passion, because they’ve found something beautiful, or that they deem worthy of preservation.

It’s not unheard of for classicists to go into computer science, and some regular day-to-day mortals like me also end up reading translations of Plato or Socrates at some point. I will not be trying to convince anyone to join me in programming, but do reach out anytime if you’d like to talk about this. Someone close to me told me about the experience of working alongside a Linguist to implement a fancy new NLP system for identifying correlations between socioeconomic studies in three different languages for different countries. And surely, there must be plenty of classicists out there writing beautiful code, heavily inspired by ancient scriptures. As for me, I think the current amount of exposure to classical literature through the girlies is enough to satiate my interest. ♦

Saturnalia Statiuksen runossa Kalendae Decembres

Runo kuvaa keisari Domitianuksen eräässä teatterissa järjestämää runsasta Saturnalia-juhlaa ensimmäisellä vuosisadalla jaa. Statius puhuttelee runossa suoraan jumalan asemassa olevaa keisari Domitianusta, ja runon sävy onkin monessa kohtaa hyvin ylistävä. Kääntämässäni tekstiotteessa korostuu roomalaiseen keskitalven juhlaan liitetty vapaus – *libertas* – ja koko valtakunnan kokoontuminen yhteisten pitojen ja keisarin tarjoamien herkkupöytien ääreen. Monet Saturnalian piirteistä yhdistyivät Rooman valtakunnan uskonnollisen muutoksen myötä vähitellen kristinuskoon, ja nykyään kyseiset piirteet liitetäänkin meille tuttuun joulukuun. Statiuksen koko runosta välittyy tunnelma, joka muistuttaa minua erityisesti pikkujouluista, joilla on usein luterilaisia joulunpyhiä riehaampi maine.

*Vaan katsohan, jokaista käytävää pitkin laskeutuu
toinen hyvännäköinen ja huolitellusti koristettu joukko,
eikä lainkaan jo istuvaa pienempi.*

*Osa heistä kantaa leipäkoreja, valkoisia liinoja ja
komeita ruoka-annoksia, toiset jakavat raukeita viinejä –
voisit luulla heitä palvelijoiksi Ida-vuorelta.*

*Samalla kertaa ruokit sekä ylhäisempien
ja hillitympien piirin että toogaväen.*

*Ja kun sinä autuas ravitset kaikki ihmiset,
ei ylpeä Annoona välitä tästä päivästä.*

*Tule nyt, Muinaisuus, vertaa kultaista kautta
Juppiterin entisiin aikoihin:*

*Eivät silloin niin vapaasti viinit virranneet
eikä sadonkorjuu vienyt koko myöhäistä vuotta.*

*Kaikki kansankerrokset aterioivat yhden pöydän
ääressä; lapsukaiset, naiset, rahvas, ritarit ja senaatti.*

Vapauden myötä arkailu on jäänyt taakse.

*Jopa sinäkin kävit kanssamme yhteisiin kesteihin.
(Kuka jumalista voisi tällaiseen juhlaan kutsua
ja kuka itse lupautua tulemaan?)*

*Kohta rebentelee jokainen, olipa sitten varaton tai
vauras, olevansa valtiaan pöytätoveri.*

Stat. Silv. 1.6.28-50

Käännös ja saateteksti:
AINO TUHKANEN

Mitä yhteistä on kreikalla ja toimintaterapialla?

SOHVI LEHMUSKOSKI

OLEN tehnyt tänä syksynä jotakin radikaalia. Minusta tuli yhtäkkiä amk:lainen, kun päätin tehdä täyden alanvaihdoksen ja lähteä kreikkalaisen filologian sijaan opiskelemaan toimintaterapiaa. Yhtenä ensimmäisistä opiskelupäivistä uusi opettajani sanoi ”pääsette nyt sinne *kauas, k a u a s* historiaan” puhuesaan tehtävästä, jonka aiheena oli uuden opinalani alkuvaiheet 1700-luvulla (*jKr.!*). Kun tästä hieman huvittuneena vilkaisin ympärilleni, näin uudet luokkatoverini vain nyökytelemässä hyväksyvästi. Tuossa hetkessä minut valtasi hyvin lopullinen tunne siitä, että tämä Toto ei niin sanotusti ollut enää Kansasissa.

Toimintaterapia on alana hämmästyttävän nuori. Vaikka kuinka etsin, sillä ei kerta kaikkiaan ole suoraa historiallista jatkumoa

antiikkiin. Olin jostain syystä vielä edellä kuvaamani *kaukainen 1700-luku* -insidentinkin jälkeen hieman toiveikas, että maagisesti löytäisin kuitenkin tätä artikkelia varten jonkin kauniin ja selkeän linkin antiikkiin, sillä kai kaikki järjellinen nyt kuitenkin *oikeasti* on sieltä lähtöisin...

Toimintaterapeutin tärkein tehtävä on auttaa ihmisiä selviytymään erilaisista heille tärkeistä toiminnoista. Käytännössä toimintaterapeutti voi vaikkapa opetella aivoinfarktista toipuvan kanssa ruoanlaittoa apuvälineiden avulla, auttaa ahdistuneisuudesta kärsivää nuorta harjoittelemaan bussilla kulkemista tai suunnitella pyörätuolia käyttävän kanssa kodin muutostöitä, joiden avulla arki sujuisi mahdollisimman itsenäisesti. Toimintaterapian ydinajatus on se, että oikeus toimintaan, osallistumiseen ja mielekkääseen elämään on kes-

keinen osa jokaisen ihmisen hyvinvointia.

Yleinen käsitys siitä, että kaikilla on oikeus merkitykselliseen elämään, joka liittyy ihmisoikeuksiin ja sosiaalisen oikeudenmukaisuuden aatteeseen, lienee ihmiskunnan historian mittakaavassa melko moderni. Siispä ei kai olekaan niin kauhean yllättävää, että alaa ei sellaisenaan ole ollut olemassa vielä antiikissa. Kenties olisi vähän naiivia kuvitella, että sellaisessa yhteiskunnassa, jonka täysvaltaisia kansalaisia olivat vain syntyperäiset, vapaat miehet, olisi sitten kuitenkin oltu yleisellä tasolla kovin huolestuneita siitä, että kokeekohan se naapurin Helena nyt elämänsä tarpeeksi mielekkääksi, vaikka ei enää pystykään itsenäisesti lähtemään agoralle. (Ehkä siis aivan kaikki Oikeat Asiat eivät olekaan peräisin antiikista, vaan muutamia hyviä ideoita on saatu vielä sen jälkeenkin...?)

Ajatukset inhimillisestä hoidosta eivät toki sinänsä ole uusia. Siirtykäämme siis hetkeksi kauas, kauas historiaan... Yksi toimintaterapian varhaisvaiheiden keskeisimmistä henkilöistä on ranskalainen lääkäri Philippe Pinel, joka oli 1800-luvun alussa kehittämässä psykiatrinen potilaiden ”moraalista hoitoa” (ransk. *traitement moral*). Pinel oli valistusajattelun ystävä ja empiristi, joka

uskoi, että lääketieteelliset ongelmat on syytä selvittää kliinisellä tutkimuksella. Hänen lähestymistapansa perustui psyykkisesti sairaiden inhimilliseen psykososiaaliseen kohteluun, kun sitä ennen eurooppalaiseen käytäntöön kuului joko teljetä hullut hullujenhuoneelle olemaan hulluja keskenään (tai yksikseen), käyttää fyysistä kuritusta tai ”hoitaa” potilaita varsin kyseenalaisilla pakkokeinoilla, kuten jopa useiden kuukausien mittaisilla kylvyillä.

Näissä asioissa, kuten niin monissa muissakin, suurin harha-askel oli kuitenkin tapahtunut vasta keskiajalla, jolloin yli-luonnollisten voimien pelko sai kenties hieman liikaa valtaa ihmisten mielissä; jo antiikin aikaisissa lähteissä on nimittäin mainittu sellaisia hoitokeinoja, jotka ovat varsin lähellä nykyään käytettyjä terapiamuotoja. Asklepiades Bithynialaisen kerrotaan hoitaneen mielenterveyspotilaitaan esimerkiksi terapeuttisilla (normaalien pituisilla) kylvyillä, hieronnoilla, liikunnalla sekä musiikkiterapialla. (Huilumusiikkia hän tosin piti liian energisenä käytettäväksi terapiatarkoituksessa.) Häntä ennen jo Hippokrates, jota Pinelkin kertoman mukaan piti esikuvanaan, oli arvellut, että mielen sairauksilla voisi myös olla jokin fysiologinen aiheuttaja paranormaalien

syiden sijaan. Tällaisia ihmisläh-
töisiä ajattelijoita löytyy kyllä an-
tiikista jonkin verran, mutta ky-
se ei siis kuitenkaan ole vielä ol-
lut toiminnan tieteestä saati min-
käänlaisesta toimintaterapiasta.

Olisi ollut perin juhlavaa ja ru-
nollista saada tälle tekstille jokin
sellainen lopetus, että vau ahaa
ooh nyt minä sen näen kuinka
kaikki liittyy kaikkeen ja anti-
ikista todella on kaikessa hyötyä.
Valitettavasti en kuitenkaan ole
tullut tällaiseen johtopäätök-
seen. Oikeastaan uudella alalla-
ni antiikintuntemuksesta on var-
maankin suorastaan harvinaisen
vähän hyötyä. Uskon kuitenkin
vakaasti, että ihmisellä ei voi ol-
la liikaa erilaisia mielenkiinnon-
kohteita. Vaikka nyt itse pää-
dyinkin opiskelemaan tällaista
käytännönläheisempää alaa, en
missään nimessä pidä antiikin-
tutkimusta tai omia opintoja-

ni alalla millään tapaa turhina.
Aion totisesti kätkeä sydäme-
ni kaiken, mitä olen klassillisten
kielten ja antiikin kulttuurin op-
piaineryhmän kursseilla oppinut,
ja tutkistella sitä.

Ja lopuksi vielä suora vastaus
otsikon kysymykseen: tähän
mennessä suurin havaitsemani
yhdistävä tekijä on oikeastaan
ollut se, että kumpaaakin opis-
kellessa joutuu suurimmal-
le osalle kohtaamistaan ihmi-
sistä selittämään, mistä tässä
alassa on kyse. ♦

*(Vastuuvapauslauseke: en ole
enää humanisti vaan sote-alalai-
nen, joten minulla ei tätä teks-
tiä kirjoittaessani ollut lähes-
kään riittävästi aikaa kunnol-
liseen tiedonhakuun, koska tein
niin lujaa samanaikaisesti aina-
kin kuuttatoista eri ryhmätyötä.)*

Kuultua...

Kuka on Ethos Pathos?

Identiteetti odottaa jokaisen
kulman takana :(

Mä oon kuullu, että te ootte
aika nuoria...

En ole mediumin suhteen tyyty-
väinen kreikan kielioppiin,
ja *mitään* ei ole tehtävissä.

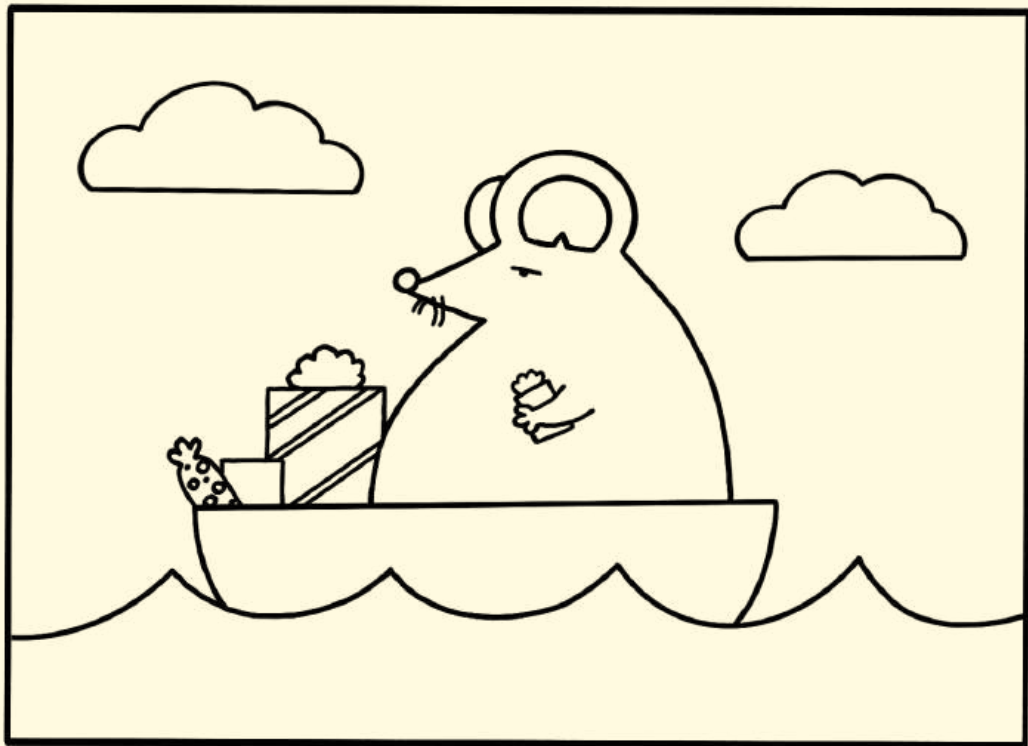
Ei oo kyllä aikasemmin ollu noita
raunioita tossa kahvilassa.

(Aboa Vetus -museon aulassa)

Nyt on puhelinmyyjien kiima-aika,
ja minä olen uhri.

Kohta varmaan valmistat kaikki
viikon ateriat valmiiksi pieniin
rasioihin jääkaappiin.

Palladionin puuhanurkkaus!

Väritä päämäärättömästi seilaava Esa!

UMA NIINISALO

Jaa luomuksestasi kuva Instagramissa ja tägää @palladionry :)

ANNA PALAUTETTA CALIGULAN TOIMITUKSELLE!

Otamme vastaan kaikki kehuja ja kehitysideat.
Halutessasi voit myös esittää toiveita
tulevien lehtien sisällöstä.

Kerro meille lisäksi, montako
pikkusurkimusta löydät lehdestä...

tinyurl.com/caligulan-toimitus

Palladionin puuhanurkkaus: ristikko

laatinut:
SOHVI
LEHMUSKOSKI

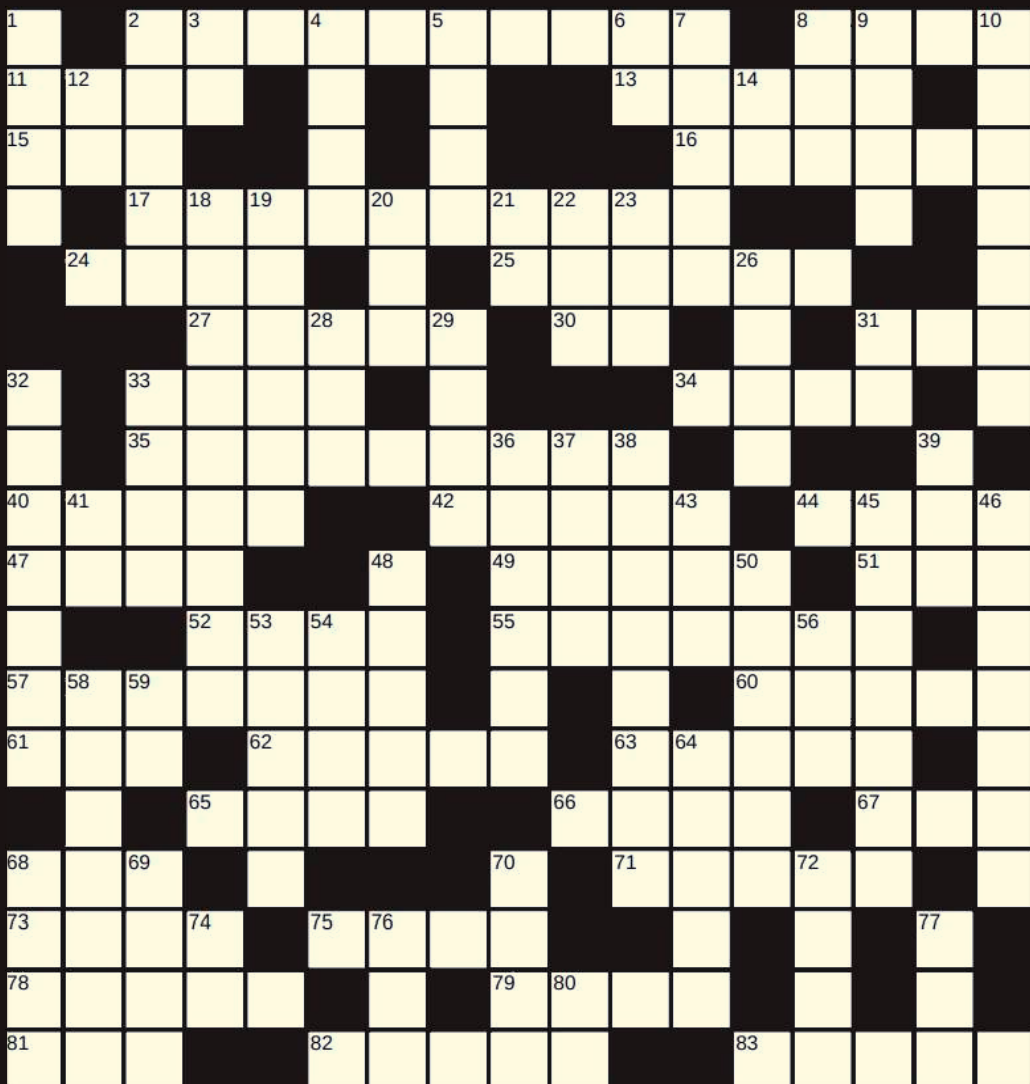
PYSTYYN

- 1 χ
- 2 perusprinsiippi
- 3 egyptiläinen auringonjumala
- 4 ____ kleine Nachtmusik
- 5 Shakespearen *Kuningas* ____
- 6 najadi, jonka mukaan on nimetty
yksi Jupiterin kuista
- 7 hiekka latinaksi
- 8 alter ____
- 9 ablativus ____
- 10 tunnettu faabeleistaan
- 12 kieltosana
- 14 yhdeksän
- 18 ennusti Delfoissa
- 19 Herakleen puoliso
- 20 aasajumalatar
- 21 ego, superego ja ____
- 22 kreikkalainen yön henkilöitymä
- 23 äidin veli
- 24 vanha kiinalainen strategiapeli
- 26 roomalainen sodan jumala
- 28 voi olla huono sitsien
jälkeisenä aamuna
- 29 roomalainen rakkauden jumala
- 31 ”sinä olet” latinaksi
- 32 Indonesian pääkaupunki
- 33 kylpyläkaupunki Englannissa
- 36 kasvi, jonka syöminen sai
Odysseuksen miehistön
vaipumaan apatiaan
- 37 ____ subscriptum
- 38 vihreä jalokivi
- 39 musiikkityyli, joka kehittyi
Jamaikalla 1960-luvulla

- 41 ____ aikoja, ____ tapoja
- 43 valtti
- 45 superrikas kuningas Lyydiasta
- 46 maailmannapa
- 48 Kapari-Jatta
- 50 munkki Franciscuksen
synnyinkaupunki
- 53 varjo latinaksi
- 54 temppeli kreikaksi
- 56 τ
- 58 Odysseuksen latinalainen muoto
- 59 enkelten kaup.
- 64 kreikkalainen puhallinsoitin
- 68 todella pitkä aika
- 69 tyhjä viimeistään loppukuusta
- 70 poliittinen strategiapeli
- 72 vastakkaisuutta ilmaiseva etuliite
- 74 jenkkiputis-Simpson
- 76 vieläkin
- 77 Barbien poikaystävä
- 80 hämmentynyt interjektio
tenttikirjan ääreltä

VAAKAAN

- 2 muinaistutkimus
- 8 Jane Austenin romaani, johon
elokuva *Clueless* pohjautuu
- 11 olympolainen jumalatar
- 13 nollapiste
- 15 ”Hui!”
- 16 lähtö kreikaksi
- 17 ____ kysymys
- 24 Richard *Pretty Womanissa*
- 25 muuttaa mekaanisen
energian sähköksi
- 27 kreikkalainen tori
- 30 pusu ja hali
- 31 differenssi
- 33 seemiläinen jumala
- 34 kreikkalainen vastine 26-PYSTYYN
- 35 linnavuori
- 40 nokki Prometheuksen maksaa
- 42 kaupunki, johon kaikki tiet vievät
- 44 Zeun suomalainen vastine
- 47 täytyy valita opinnäytetyölle
- 49 osa Isoa karhua

51 hajasaantimuisti
 52 roomalainen kuun henkilöitymä
 55 mytologia
 57 saaristo Etelä-Amerikan kärjessä
 60 pihi
 61 tieteen-
 62 ekstra
 63 _____ Julius Caesar
 65 naaraskarhu
 66 keskellä kuukautta
 67 ohjaa opinnoissa
 68 alea iacta ____

71 kertoo Peleun poian vihasta
 73 pala tenttiä
 75 Häkämies
 78 peruselementtien lukumäärä
 kreikkalaisten mukaan
 79 _____ *the Man*, Amanda Bynesin
 tähdittämä romanttinen komedia
 81 konditionaalinn tunnus
 suomen kielessä
 82 Minotauksen isä
 83 Canth

Huom. Henkilöiden nimet on muutettu tai lyhennetty viattoman osapuolen suojelemiseksi. Nimittäin minun.

Heippa kaikki!

Kesäloman hullutukset ovat ehtineet jäädä unholaan, kun jo ollaan päätä pahkaa syöksytty uuden lukuvuoden hokutuksiin. Alkanut syyslukukausihan tarjoilee tunnetusti runsain määrin erinäisiä keinoja hankkiutua eroon rahoistaan, itsekunnioituksestaan ja maineestaan – mikäli näistä enää mitään on edes jäljellä. Hesiodos kirjoitti osuvasti jo 700-luvulla eaa., kuinka *"huono maine on paha, se on kevyt ja helposti se nousee, mutta raskas se on kantaa ja vaikea siitä on päästä eroon. Se ei koskaan kuole kokonaan, koska monet ihmiset sitä levittävät. Se on itsekkin jonkinlainen jumala"*. Yritetäänpä siis pitää tämä mielessä.

On aina ihmeellistä huomata, kuinka mielentila muuttuu sään ohella syksyn tullen. Siinä missä vielä joitain viikkoja sitten saatoin liihotella ympäriinsä pelkässä valkoisessa t-paitamekossa ja hotellitohveleissa, on ilmojen viiletyksessä minunkin vihdoinkin tullut aika vetää housut jalkaan ja alkaa treenata niitä kuuluisia istumalihaksia. Onhan siinä tietyllä tapaa oma viehätyksensä, kun rutiini kutsuu, keltaiset lehdet peittävät jalkakäytävät ja ilmassa tuoksuvat mausteseokset. Kellojen siirtäminen oli tosin tehdä minut jälleen seinähulluksi, eikä viime päivien säässä ole ollut juuri hurraamista. Onneksi on vujukausi käsillä niin on ainakin jotain mitä odottaa tämän ankeuden keskellä. Jos tuntuu siltä, että arjen romantisoiminen lisäksi kaipaa järeämpiä aseita, toinen erittäin tehokkaaksi osoittautunut keino motivaation ylläpitämiseksi on ryhtyä romanti-soimaan kuolettavan tylsän tai muuten vain kammottavan mutta pakollisen kurssin *opettajaa*. Aamun harmaudessa luen nolle raahautuminen ei tunnu yhtään niin raskaalta, kun voi uskotella itselleen pitävänsä silmäpäliä luennoitsijan kanssa. Minä ainakin teen näin joka kerta sopivan tilaisuuden ilmaantuessa, enkä suinkaan aina puhtaan akateemisista syistä. Ja sanokaa mitä sanotte, mutta kyllähän se tiedetään: opettajilla on omat lemmikkinsä, ja samoin meillä opiskelijoilla on suosikkimme opettajien joukossa, ja se on ihan luonnollista.

Yhdistävä tekijä

Muuan aneemisen blondin lempiajanviete näyttää tätä nykyä olevan lehtikullalla koristellun drinkin lipittäminen **LOD**:issa, mutta siitä huolimatta hän nälviä allekirjoittanutta jatkuvasti kalliista mausta ja yleisestä elitismistä. Kutsun tätä kaksinaismoralismiksi. Kaiken lisäksi kyseinen blondi luonnollisesti maksattaa drinkkinsä muuan koodarilla, jota voimme kutsua **D**:ksi. Siinä on vakka kantensa valinnut.

T ja **P** ovat myös virallistaneet suhteensa. Vihdoinkin! On tavallaan traagista, että niillä kahdella kesti näin kauan löytää toisensa. Mutta hyvä kun ovat nyt itsekkin tajunneet sen, minkä me muut olemme tienneet jo jonkin aikaa.

NÄHTY

L ja **A** näyttävät sopineen erimielisyytensä ja ovat taas hyvää pataa keskenään, ainakin toistaiseksi. **M** on nähty vastaanottamassa nimettömän paketin, josta paljastui piiras. Vähemmän yllättäen **A** valikoitui leipomuksen loppukäyttäjäksi. **S** nähty vaihtamassa kertaheitolla oppialaa – ja -laitosta. **C** nähty sauhuttelemassa frakki päällä **Plaza**-hotellin ikkunalaudalla.

Q & A

Hyvä gc

Olen aika varma, että opiskelet kauppiksessa ja olet vain haalinut itsellesi sivuaineita paremmista tiedekunnista, jotta vaikuttaisit sivistyneeltä. Tai ehkä olet oikeasti joku elämäänsä kyllästynyt alumni.

-fly

Hyvä fly

Sanon vain tämän: kuolisin mieluummin kuin pukeutuisin kesät talvet Hilfigerin ja Patagonian toppaliiveihin ja liian kireisiin chinoihin vain päästäkseni valmistumisen jälkeen istumaan jonkin Säästöpankin konttoriin. Ei kiitos! En silti tuomitse ketään, kukin tehköön elämällään mitä tahtoo.

-GC

Vastaamatta jääneitä kysymyksiä

Muutoksen tuulet puhaltavat monille meistä. Aika näyttää miten tässä vielä käy. Nähtäväksi jää sekin, muuttavatko **A** ja **D** vihdoin yhteen. Löytääkö **C** koskaan farmaseuttiaan? Tai yli päänsä ketään?? Saammeko koskaan tietää, miksi **L**:n yövieras pakeni aamuyön pikkutunneilla takaisin Helsinkiin? Ja miksi joku lähettää **M**:lle epäilyttäviä lahjoja?

Olkaa kiltisti. Minä en ole, kuten varmaan arvaattekin.

Teille niin rakas

GossipClassic

Pohjautuu Cecily von Ziegesarin luomaan Gossip Girl -konseptiin.

Arvostelut Turun opiskelijaravintoloista (joissa olemme käyneet)

Assarin ullakko 9

Plussat:

monipuolisimmat ruokavalikoimat, pisimmät aukioloajat, parhaat sämpylät, mehukkain porkkanaraaste, sijainti mukavan lähellä Arcanumia ja yliopiston päärakennuksia, iltaisin himmennetty valaistus ja melko rauhallinen

Miinukset:

suosittu ja siksi päivällä joskus pitkät jonot

AINA
VARMA
VALINTA!

Brugge 9-

Plussat:

monipuolisimmat kasvisruokavalikoimat, parhaat sämpylät, sijainti mukavan lähellä Arcanumia ja yliopiston päärakennuksia

Miinukset:

suosittu ja siksi päivällä joskus pitkät jonot, menee turhan aikaisin kiinni

Delica 7+

Plussat:

kattavat aukioloajat, Teutorin ystävälle

Miinukset:

kaukana Arcanumilta

Kulma 7

Plussat:

hyvä sijainti keskustassa kirjaston vieressä, pitkät aukioloajat

Miinukset:

usein täysi, osa pöydistä ja tuoleista epämukavia syömistä ajatellen

Aurum 8½

Plussat:

keskimääräistä laadukkaampi ruoka, kattavat aukioloajat

Miinukset:

sijainti vähän kaiken takana

Piccu Maccia

10–

Plussat:

ehdottomasti paras ruoka, miellyttävän rauhallinen ympäristö, tuntuu oikealta ravintolalta

Miinukset:

lyhyet aukioloajat, muita kalliimpi hinta

Galilei

7½

Plussat:

hyvä sijainti Yliopistonmäellä, ainakin joskus perjantaisin sai ilmaisen lounaskahvin

Miinukset:

päivisin kiireinen ja hälyisiä, melko lyhyet aukioloajat

AISTIYLI-
HERKÄN
PAINAJAI-
NEN!

Kasvis- keidas

8

Plussat:

hyvä valikoima vegaanisia ruokia, lähellä keskustaa

Miinukset:

kaukana Arcanumilta

SALAINEN
HELMI!

Block

8–

Plussat:

loistava sijainti Yo-kylässä asuvalle, paras lisukevalikoima, mahdollisuus kuplaveteen, brutalismin ystävän unelma, hyvät aukioloajat

Miinukset:

ei erikoisen hyvä leipä- tai salaattivalikoima, kaikuva ja meluisa tila, karheat lautaset

Macciavelli

7½

Plussat:

lähimpänä Arcanumia, kauniit lasitiilet, toisinaan mahdollisuus voittaa itselleen kilpikonnaleipä

Miinukset:

usein melko täysi, hälyisiä

Toimituksen suosikit:

1. Piccu Maccia
2. Assarin ullakko ja Brygge

Kysy toimitukselta!

Miksi ablatiivi on olemassa?

Koska se on hyvä. Latinaan ablatiivi on periytynyt indoeurooppalaisesta kantakielestä. Kreikassa ablatiivia ei ole, koska sen tehtäväkenttä sulautunut muiden sijamuotojen, kuten genetiivin ja datiivin kanssa. Se on olemassa ablativus absolutus -rakenteiden takia ja siksi, että niitä voitaisiin suomentaa lauseenvastikkeilla. Latinassa ablatiivilla voi ilmaista sievemmin ne asiat, jotka kreikassa ilmaistaan prepositiorakenteilla.

Paras syksyelokuva?

Kumpikaan meistä ei varsinaisesti harrasta syyselokuvia siinä mielessä, että emme katso mitään tiettyjä elokuvia säännöllisesti joka syksy. Mielestämme syksyllä katsottavan

elokuvan on oltava ääreennukah-tamiskelpoinen, eli tunnelmaltaan kodikas ja pehmeä.

Paras laite Lintsillä?

Linnanmäellä paras laite oli Vekkula, joka on riistetty meiltä. Jäljellä olevista parhaita ovat klassiset puuvuoris-torata ja ketjugaruselli. Suomen huvipuistoista paras on kyllä Särkännie-mi, ja siellä paras laite on Tyrsky.

Miten kandin saa kirjotettua?

Jep.

Alkuperäiset kuvat (pikkuhirsien ja lintsien kuvitus) elokuvasta Gladiatori (2000).

οί κάλοι

Ylen dokumenttisarja
Suoran toiminnan Suomi

kurpitsaruoat

yhteissynttärit

kiukuttelu

ristikot

Stepa

Caligulan vitsipalsta

Turkkilainen ja kreikkalainen menevät Unkarissa baariin. Kilistellessään he sanovat: "Törökül görögül!"

Miksi mustekalalla on kahdeksan lonkeroa?

- Koska se on alkoholisti.

Miksi mustekala on alkoholisti?

- Koska sillä on kahdeksan lonkeroa.

Miksi alkoholistilla on kahdeksan lonkeroa?

- Koska se on mustekala.

Miksi alkoholistilla on kahdeksan mustekalaa?

- Koska se on lonkero.

Miksi lonkerolla on kahdeksan alkoholista?

- Koska se on mustekala.

Miksi mustekala on lonkero?

- Koska sillä on kahdeksan alkoholista.

Miksi lonkero on kahdeksan?

- Koska sillä on alkoholisti mustekalaa.

Mitä ranskalainen sanoo liukumäessä?

- Kyllä.

Miksi savolainen karkasi mielisairaalasta?

- Hänelle tuli pakko paeta.

koiranpennuista
tehty liemi,
jota Pelagonius
käytti eläin-
lääketieteessä
parannus-
keinona

flunssa

οί κακοί

Föli

kattovalo

*Scribes &
Scholars*

haiseva
bussi-
matka
välillä
Forssa-
Turku

immortalia ne speres, monet annus et alnum
quae rapit hora diem;
frigora mitescunt Zephyris, ver proterit aestas
interitura simul
pomifer Autumnus fruges effuderit, et mox
bruma recurrit iners.

Hor. *Carm.* 4. 7. 7-12